

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídkue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637038

Discursus XXIII. De pernicioso Luxuriæ malo. Cùm ad obtinendam cujusvis
hominis salutem gemina voluntate firmâ opus sit, Divinâ & Humanâ,
demonstratur inprimis, quàm facilè turpe Luxuriæ vitum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51633)

Zelo iustitiæ inductos se veniam negasse.

XXXI. *Memento novissimorum, & desine inimicari.* Non sentire primos iracundiæ morus Angelorum est (dicebant Sancti illi Eremitæ incolæ) sed iram nunquam deponere, est Diabolorum. *Desine inimicari.* Finiamus denique omnia iurgia, & hodierna quidem sit illa beata dies, quâ finiamus. Veniam proximo concedamus, ut pacem cum Deo nunc & in futurum habere mereamur, qui Adversariis nostris etiam tacentibus reconciliatio-

Matth. s. 14. nem nobis imperat: *Vade reconciliari fratri tuo.* Et si passio nostra dubias nobis hæc palmas facere conatur, ad Deum recurramus, qui favo-

re suo nos fortes efficiat; & in hac pugna victores Davidem æmulemur, qui cum in promptu haberet de Saule inimicissimo sibi Rege vindictam sumere, continuit sese, & Deum, ut in vehementi hac tentatione sibi succurreret, invocavit: *Propitius sit mihi Dominus, ne extendam manum meam in Christum Domini.* Et si DEUS in vota vocatus tam fuit ad subveniendum servo suo promptus, etique triumphum inter omnes, quos de se referre homo potest, maxime prodigiosum concessit; non dubitemus, quin etiam nobis sit adstiturus, ut tam insignia facta si non æquare, imitari saltem valeamus.

DISCURSUS XXIII.

De gravi malo Luxurie.

Nescio, an unquam fors tulerit, ut alicuius ex bibacibus illis decoctoribus lateri assideretis, qui omne suum tempus in cauponis absumunt, quasi eam solam ob causam vivant, ut vorent, & vorent, ut bibant. Hoc si vobis accidit, statim, credo, animadvertetis gravius eos vinum redolere, quam dolum, à quo regrediuntur; ipsi tamen soli foetorem non notant, & cum alijs omnibus sint intolerabiles, sibi soli in re tam foeda non displicent. Habebis in his talibus Luxuriosi hominis

imaginem. Quemadmodum enim, qui sobrii sunt, redundantis illius vini foetorem sentiunt, non item, qui illo sunt ebrii; ita Sancti, & alij omnes boni infinito odio omnem sensuam spurcitiem persequuntur; cum contra illi, qui libidine inquinati sunt; quantumcunque coram Deo & hominibus plusquam morticinum foereant, foetoris nihil quidpiam percipiant, ac dicant: quid mali est sensuum quædam fragilitas? omnium, quæ facit homo, malorum minimum est. Videamus nonnihil, an ab huiusmodi ebriorum cerebro fumosas has exhalationes excutere valeamus, quibus

quibus miseri ita rationem obfuscant. Dicunt, parum mali Luxuriæ inesse: ego contra illis ostendam, nullum malum magis esse formidabile, cum hoc frequentius longè, quàm alia peccata omnia, manifesto damnationis æternæ periculo hominem exponat.

II. Adeste igitur vos omnes, qui afferitis, Libidinem inter omnia hominum vitia esse minimum. An affirmatis, Luxuriam peccatum esse mortale? quod si negatis, hæresis ortam non effugitis, & Sacris Paginis manifestè contradicitis, quæ libidinosos locis compluribus à regno Dei excludunt. Nolite errare. *Neque Fornicarij, neque Adulteri, neque Molles, neque masculorum Concubitores Regnũ Dei possidebunt.* Ita protestatur Apostolus. Si autem inter peccata mortalia accensetis, quâ ratione affirmatis, Luxuriam inter exigua esse mala, quin hoc ipso, non Fidei tantum, sed & Rationi repugnetis? Exiguum malum peccatum mortale? *Peccatum in Deum commissum quandam infinitatem habet ex infinitate Divinae majestatis, tanto enim offensæ est gravior, quanto major ille, in quem delinquitur.* Ait. S. Thomas. peccatum mortale, cum sit injuria Dei infiniti, certam quandam malitiæ infinitatem involvit, tantæ deformitatis abyssum, tamque diabolicam malignitatem, ut nulla unquam cogitatio eam sufficienter valeat apprehendere. Et ista malitiæ abyssus, quæ fundum non habet, exiguum ac modicum vobis malum videtur: Itane verò? Animis

vestris subijcite, quoddam ad exsolvendum actum minimum, quem contra puritatis leges admisistis, omnes simul Angeli Divino se tribunali sistant, & ad pedes Throni Divini inflammatissimum suum amorem, tanquam lytrum, aut summam capitalem, deponant; Patriarchæ omnem suam fidem; Prophetæ suam fortitudinem, Apostoli prædicationem suam & itinera, suum Martyres Sanguinem, Puritatem Virgines, Episcopi sollicitudinem, Pœnitentiam suam Confessores: adijcite insuper totam Sanctitatem, quæ transcendit omnem æstimationem, Magnæ Matris Virginis; totus iste meritorum omnium cumulus in unum collectus tanti non foret pretij, ut vel unicum lascivum contuitum ex innumeris, quos hinc inde desigitis, condignè valeat expungere: & si eundem thesaurum toties, imò pluries geminaretis, quàm stellæ in Firmamento resplendent, necdum æquaretis debitum; cum hoc sit infinitum, finita autem Satisfactio; unde ad complendam solutionem minus aliquid, quàm quod Christus Jesus Dei Filius de suo posuit, non sufficit. Et debitum tam grande tam exigui in bilance hominum ponderis habetur, ut pro vili levique habeatur? O bilancem, verè mendacem! *Mendaces filij hominum in stateris!*

III. Quod si autem Luxuriæ peccatum non absolutè, sed comparativè tantum pro parvo à vobis habetur; hoc est, non modicum quidem in se, sed ut alijs peccatis mortalibus comparatum,

Sf 2

paratum,

1. Cor.
6. 9.S. Tho.
3. p. 9.
1. a. 2.
ad 2.Lectus
l. 13.
de Perf.
Div. n.
187.S. Tho.
l. c.

Paratum, vehementer etiam in hoc erratis: nam etiam si hoc veritati foret consentaneum, quâ ratione exiguum vestrum hujus peccati horrorem excusaretis? Quid enim interest, five ex alta turri, five ex loco aliquo humiliore decidatis, si caput æquè in uno, ac altero casu frangitis? Mors quælibet, mors est, undecunque proveniat, & omnis culpa mortalis, culpa mortalis est, seu talis, ex qua Anima in exitium æternum, quæ mors ipsius est, ruat.

IV. In hoc insuper fallimini non modicè, si credatis, Luxuriæ peccata esse naturâ suâ omnibus alijs mortalibus minora, nisi alio ex capite aggraventur. S. Thomas Doctor Doctorum clarissimis argumentis demonstrat, libidinem naturâ suâ, solo homicidio excepto, omnibus alijs sceleribus, quibus proximus imperitur, esse gravitorem, detractione etiam, & furto; siquidem Luxuria bono ipsius vitæ opponitur, detractione verò & Furtum bonis famæ & fortunæ, quæ bona ambo bono vitæ inferiora sunt, atque ideò soli homicidij malitiæ cedit: hoc enim vitam aufert & ipsum esse tollit illi, qui ad vitam jam natus est. Luxuria autem, etsi esse nato non auferat, nascituro tamen esse in honorem, inordinatum, & illi, quod natura intendit, contrarium affert; hæc enim odit vitam, & esse illi proli dare, nisi, quantum in se est, eidem etiam præpararit bene esse. Quibus igitur in Scholis Theologiam hanc vestram perversam didicistis? quæ loco ultimo, inter cetera peccata,

peccatum luxuriæ reponit? Forfan in tenebris illis obscurissimæ & infernalis Abyssi? Sed neque hoc credo, cum ipse Cacodæmon mendacia tam nota ex sua, quantum vis pestilentia cathedra, venditare non auderet.

V. Sed ut clariùs hoc periculum æternæ perditionis, in quod Luxuria vos conijcit, vobis innotescat, in hunc modum vobiscummet ipsis differite. Ad salvandam quamvis animam duæ voluntates requiruntur, Divina altera, altera humana, quæ ambæ in eam rem consentiant. Necessarium omnino est, ut, ne salute excidam, Deus salvum esse me velit; sed & necessarium est, ut salvus ego esse velim: quapropter vitium illud, quod præ ceteris hisce duabus voluntatibus se opponit, easque reddit inefficaces, etiam plus salutis meæ opponitur. Jam, quod Dei voluntatem attingit, licet illa omne peccatum mortale tanquam hostem suum aversetur, eâ qua causâ tantum illud oderit, quantum amat semetipsum, nihilominus contra nullum hæctenus majus odium alienationemque ostendit, quàm contra carnis peccatum.

VI. Gravissimi Authores observarunt, collatis omnium temporum historijs, præcipuas quasque orbis terræ Monarchias ob peccatum libidinis ad nihilum redactas fuisse; ut homines, qui summi æstimant alijs dominari Imperijs ac Regnis privati intelligerent, quantum Deus sordes illas & iniquitatem abominetur, quæ ipsum ad hanc de ijs pœnam sumendam impellerent. Nôsse igitur debetis, quin-

quinque ante Christum natum Monarchias exitisse, seu Imperia longè maxima ac præcipua, quæ plusquam cetera fines suos ac limites extenderrunt. Prima Monarchia fuit Assyriorum; cui post annos mille trecentos ac quatuor Sardanapalus libidine sua finem imposuit; qui ita sordidissimo huic vitio deditus erat, ut in grege feminarum à se amatarum vitam ageret, vestiretur ut femina; ut femina filum duceret, & in omnibus feminam referret: quæ causa fuit, ut Belliducum nonnemo in paucis ipsi charus, Arbaces nomine, tantam rei indignitatem non ferens ampliùs, Regno eum exturbaret, aut, ut dicamus veriùs, Divinæ Justitiæ instrumentum se faceret ad eum solio pellendum. Altera Chaldæorum fuit, quæ post annos centum octoginta tres in libidinoso Balthasare expiravit, qui inter Concubinas suas mensæ assidens damnationis suæ sententiam divina manu in pariete exaratam ipse legit, atque eadem ipsa nocte executioni datam dirissima cæde complevit. Persarum fuit tertia, quæ post annos ab origine sua ducentos & octo in Dario Rege eversa est, aded effeminato etiam ipso, ut Athenæo teste, ab illius morte in palatio regali trecentæ viginti novem feminæ, quæ detestandis ejus voluptatibus servierant, reperræ fuerint. Utque manifestum fieret, ingens hoc Imperium non aliam ob causam fuisse eversum, quam ob Libidinis vitium, Divina Justitia Alexandro, adhuc dum casto, illud concessit; quem tamen ipsum, ubi turpibus his

voluptatibus se dedit, ad exordium anni septimi, hoc est in medio victoriarum cursu, quin & ipsius vitæ, è folio & vita abstraxit; ita ut per feminas summum illud Imperium amitteret, quod feminas fugiendo occupaverat. Regnum subinde Græcorum in plures Dominos distractum demum concidit in Cleopatra, femina tam libidinosâ, ut Meretrix publica dici posset, si Regina nata non esset. Ultima denique, eaque ceteris major, penes Romanos fuit, ut per continentiam acquisita, ita per Luxuriam deperdita, uti pluribus ostendit S. Salvianus Episcopus; qui insuper ostendit, Africam, Hispaniam & Galliam impudiciæ sentinam fuisse tunc, cum à Vandalis diriperentur; qui, cum boni aliàs nihil haberent, in sua barbarie, casti tamen erant. Unde ut idem Salvianus notat, famosissimis illis cladibus ceu Sanguineis characteribus, Deus mundum docere velle visus est, quanto in perio habeat Castitatem, quanto contrà odio Incontinentiam persequatur. *Ostendere Deus voluit, quantum odisset carnis Libidinem, & diligeret Castitatem.* Complures alias his similes pœnas possem referre, easque temporibus nostris magis vicinas, quas tamen, cum & hæc forsan rudioribus sint nimis, consultiùs omitto. Interim hanc animis vestris veritatem altiùs imprimite, minime gentium verum esse, quod nonnulli æquè indocti, ac impij effuriunt: *Deus peccatis carnis compatitur; non ignorat, carne nos, non ere constare: non solum errant ita ratiocinando sed*

Lib. I.
de Pro
vid.

Serm.
fer. 4.
per.
Doms.
quadr.

sed è diametro oppositū prorsus cum veritate concordat : nimirum, quod gravissimæ omnino & cōmunes pœnæ contra mortales non aliud ob peccatum magis, quàm luxuriam statuantur. *Luxuria facinus præ alijs atrociori vindicta punitum legimus.* Thomas Villanovanus scripserunt. Id quod tam apud Doctores receprum est, ut tam ille, quàm alij communiter hoc indicio colligant, quod peccatum, propter quod Ninivitis everfionem Deus minitatus est: *adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur*, peccatum carnis fuerit; cum nullibi stragem adeo universalem in vindictam alterius cujusdam peccati legamus; unde ruinam vastissimæ hujus civitatis, per quam tridui erat iter, nulli alteri, quàm Luxuriæ vitio, verosimilius adscribimus, quæ sine fronte per eam liberè grassabatur.

V. Corn.
in Gen.
6. 19. n.
22.

VII. Verùm quid conjecturis opus est, ubi ipsa Scriptura tam apertis rem notis palàm facit? Gemino Diluvio Deus in scelestos animadvertit, ignis uno, aquæ altero, utroque propter grassatam passim libidinis luem. Integre quatuor civitates, cum agro septuaginta milliaria longo, & novendecim lato (& quod plus est, non paucæ hominum myriades, qui florentem, fertilem, & Paradisi æmulam Regionem incolebant) uno quasi momento absumptæ sunt igne cælitus delapso in pœnam illorum solummodo peccatorum, quæ vos adeo compassione digna judicatis. Et tamen Deus tam parùm ijs est compassus, ut usque ad saxa omnes illorum plateas ac domos

in cinerem redigeret; nunc etiam, post tot annorum millia, in odij illius testimonium, quo Deus Luxuriam detestatur, fructus omnes, qui illa regione nascuntur, sub pulcherimo, quo obteguntur, cortice nil nisi cinerem abscondunt. Hoc tamen, cum illo altero aquæ Diluvio in comparisonem nullatenus venire potest, quo Deus universæ terræ sordes veneras voluit eluere, omnibus, si octo demas, hominibus suffocatis. Agebat tunc Mundus in flore quasi suæ juventutis; terra enim hominibus multò amplius abundabat, quàm nunc abundet: & hi complexionis erant tantò robustioris, quantò vitæ erant longioris. Qui pauciores vitæ annos numerabant, ad septingentos ascendebant; eorūque multi tantis tamq; robustis erant corporibus, qualia illorū fuisse necesse est, quos Sacræ Paginæ Gigantes compellant. Præterea omnes tunc temporis matrimonio se illigabant, multi etiam conjuges sibi plures asciscabant; unde factum, ut sola Jacobi familia in Ægypto non integris quatuor sæculis in tantam multitudinem excresceret, ut ex ea sexcenta millia bellatorum, non numeratis senibus, fæminis & parvulis recenserentur. Et hoc, postquam multò arctiore spatio mortalium vita erat definita. Unde colligi facillè potest, quanto numero intra mille sexcentos quinquaginta sex annos, à condito Mundo ad diluvium elapsos, quo ipso tempore adeo vita protraheretur, terram incolæ habitarent. Et tamen tanta, & quæ omnem fidem superat, multitudo hominum

num, cum de punienda eorum luxuria ageretur, nullum in bilance Divinae Justitiae omnino pondus habuit. Eodem tempore, quo suis voluptatibus frena laxabant, & suis vacabant cupiditatibus, mense Majo, quo libido magis exaestuavit, cataractae caeli apertae sunt, & tam copiosa, quadraginta dierum, & quadraginta noctium pluvius, aqua decidit, ut montes omnes transcenderet, hominesque & animantia, ipsamque etiam terram, centum quinquaginta dierum spatio sepeliret: *Veni Diluviū, & tulit omnes.*

VIII. Considerate igitur tres hoc loco circumstantias, seu adjuncta supplicij longe horridissimi, quae plurimum ad rem nostram faciunt. Inprimis ipse Deus voluit executor esse; & licet in circumagendis tam artificiosè Caelorum orbibus, & servando naturae cursu, caelestium Intelligentiarum operâ utatur, in pleandis tamen libidinis hominibus Angelos noluit adhibere. *Ecce ego adducam, ait, aquas diluvij super terram, ut interficiam omnem carnem; ut ne unquam homines sibi persuaderent, in hac tam universali inundatione aut suas caeli stellis partes fuisse, aut tempestatum anni intemperiei, aut Angelorum, qui haec curant, ministerio. Ego pluam, (ait denuo septem diebus antè, quàm diluvium immitteret) Ego pluam, quasi timeret, ne caro suo Noë nondum satis persuasum esset; pluviâ hanc non alterius, quàm Divinae suae Justitiae immediatum effectum esse: & quia huic Justitiae integra debebat satisfactio praestari, ipse DEUS voluit Arcæ*

fores occludere ac pessulum obducere: & *inclusit eum Dominus de foris. c. 7. 16.* Ut scilicet illi pauci, qui in hac navi salvi evadebant, miseratione mori non possent quemquam infeliciter naufragantium, & illorum opem implorantium recipere. Fateamur igitur oportet, vehementer ipsum DEUM sibi cordi habuisse communem hanc perditè lascivientium everisionem, cum, quae ad hanc faciebant, omnia propria quasi manu exequi voluerit.

IX. Præterea etiam tempus, quo supplicium hoc duravit, summam Dei sollicitudinem commonstrat, quâ Deus ad castigandum hoc vitium ferebatur. Nam quadraginta dierum pluvius copiosissimis non solum omnes, qui extra Arcam erant, homines sustulit: *tulit omnes*, sed etiam, ut dixi, omnes montes universae terrae aquis mergit eâ undarum abundantia, ut altissimos & inaccessibiles alpium vertices quindecim cubitis transcenderent: voluit insuper, ut post extinctos omnes reos, aquae centum ipsos & quinquaginta dies super eorum capitibus consistenter, quasi odium, quod Deus in Lascivos conceperat, nec dum tanta strage editâ ex toto fuisset extinctum, Haud aliter fere ac homo irâ efferatus solet facere, qui postquam hostem suum prostravit, confectisque, saepius tamen ad eum vulnerandum redit, figit ac refigit denuo in occisi pectore gladium, quasi indignans, quod non nisi una morte inimicū possit de medio tollere.

X. Tertia denique funesta circumstantia universalis hujus supplicij ex verbis eruitur, quibus DEUS usus est ad

ad exprimendam gravitatem culpæ
 rum à se vindicatarum. *Tactus dolore*
cordis intrinsecus delebo inquit, homi-
nem quem creavi, à facie terræ; ab ho-
mine usque ad animantia; pœnitet enim
me fecisse eos. O verba horrida! Ira
 Divina non est ut ira nostra, hoc est,
 passio quædam, quæ turbet animum;
 iudicium est tranquillissimum, quo
 infinitum in peccata odium concipit,
 eaque pœnis ad rectum rationis ordi-
 nem reducere molitur. *Tu autem cum*
tranquillitate iudicas. Et tamen, ut
 hominibus notum fieret, quàm abo-
 minabilibus se spurcitijs cœdassent,
 hisce modis loquendi utitur sibi tam
 improprijs, pœnitentiæ scilicet, hor-
 roris, doloris etiam altissimi: quos il-
 le in nullo hactenus plectendo scelere
 usurpavit: ut scilicet mortales omnes,
 etiam deinceps nascituri, perniciosis-
 simam hanc persuasionem dedoceren-
 tur, quâ facile inducuntur, ut hoc
 peccatorum genere, ceu minùs gravi,
 se contaminent.

XI. Interim vellem, ut in his pro-
 fundissimis undis tanquam in speculo
 inconsultæ illæ feminæ se contempla-
 rentur, quæ tantâ se facilitate seduci
 ab illis patiuntur, à quibus audiunt,
 peccata Libidinis ex omnibus, quæ in
 mundo fiunt, peccatis esse minima.
 Certum est, quòd Divina Nemesis
 brachio nunquam fortiore hactenus
 mortales flagellârit; siquidem in hac
 inundatione non aliqui illorum tan-
 tùm, sed omnes periére, octonis tan-
 tùm salvis; non ob Idololatriæ crimen,
 quo Mundus necdum involutus erat,
 nec in pœnam Blasphemias, Perjurij,
 Sortilegij, Detractionis, Fraudis, Furri

ac Homicidij, sed unius Luxuriæ. *Non Gen.*
permanebit Spiritus meus in hominè in
œternum, quia caro est: id est nimis im-
plicatus peccatis carnalibus, ut ibidem
Glossa loquitur. Si supplicia à Deo im-
 missa signa indignationis sunt, ad
 quam illum peccata nostra concitave-
 runt, cum veritate dici potest, peccata
 Impudiciæ Deum ad implacabilem
 detestationem commovere, cum vi-
 deamus, nulla æquali rigore multari.
Nisi Deus gravissimè huiusmodi libi-
dinibus offenderetur, nunquam tam a-
troces in Libidinosos exercuisset vindi-
ctas: concludit sanctissimus pariter ac
 sapientissimus Valentia Archiepisco-
 pus supra adductus.

XII. Verùm cur tanto peccata car-
 nis horrore Deus avertatur, inquieris,
 cum animum, quamlibet serenum,
 hæc passio non desinat stygijs vapori-
 bus offuscare? Quæritis: cur? an vol-
 met ejus rei causa laret? Summa nimi-
 rum dissimilitudo hoc efficit. Sicut
 enim amor in conformitate & conve-
 nientia fundatur, ita in difformitate &
 inconvenientia fundatur odium. Pro-
 pterea ignis tanta alienatione ab undis
 dissidet, ut cum unâ tantùm aquæ stil-
 lulâ fuerit perfusus, illico strepitum
 cieat, & nullatenus tolerare valeat;
 non alia de causa, quàm quòd cum A-
 qua naturâ suâ pugnet, & qualitatibus
 repugnantibus præditus sit. Cum igitur
 Deus Spiritus sit purissimus, cum
 videt Animam totam quantam in car-
 nem degenerare, hoc est spurcam to-
 tam, totam immundam, suæque puri-
 tati ex toto oppositam, tantam conci-
 pit ab eo alienationem, ut nisi sua eum
 pietas retineret, ad primum Impudi-
 ciæ

citiae peccatum illico terram sub delinquentis pedibus aperiret. An ignoratis, quid faciant, qui munditiei sunt prae alijs studiosi? ad omnem naevum, ad minimam maculam cohortescunt. Si nobilis puella quaequam, cum mensae affideret, capillum in carino quoquam observat, toto illo mane nihil quidpiam degustat: imò si de cadavere, de morbo, aut medicamento mentio solummodò incidat, sola illa mentio rei horridae ad nauseam ac fastidium illam commovet.

Epist. De tali quadam S. Petrus Damiani refert in Epistolis, eam nunquam voluisse manus aqua alijs communi lavare, imò nec panem, nec pomum *Ap. Ba. ron. A.* in mensa voluisse contingere; adeò 998. n. mos apices illa contingendo conspurcare; & idè, cum ori quidpiam admoveret, aurea illud fascinula inferebat. O beatam si tanto animae puritatem studio adamasset, quanto manuum suarum munditiam servavit! Sed ad propositum revertamur, & ex hoc inferamus, quantum Deus omnem in nobis obscenitatem abominetur, & quantum etiam nos illa infectos debeat abominari! Quantum Deus puritatem suam amat, hoc est, amore infinito, tantum impuritatem nostram odit, odio scilicet pariter infinito.

XIII. Ex hoc modo facile colligetur causam, ob quam Christus Dominus, cum miseris nostris famis, frigoris, caloris, sitis, defatigationis, & somni se subiecisset, nollet tamen à Matre, ejusdem cum alijs

R. P. Segneri Christ. Instr. Tom. 1.

conditionis nasci, sed talem eligeret, quae Mater simul & Virgo, eaque totius mundi purissima foret: Odium scilicet illud fuit, quod omnem etiam impuritatis umbram averfabatur. Quae etiam causa fuit, ut nollet unquam à Sathana ad actum minus honestum sollicitari, & quantumcunque peccata, ut ita dicam, spiritualia carnalibus graviora sunt, sustinuit tamen in deserto Avaritiã, Gulã, Ambitione, Idololatria & hujusmodi vitijs impeti, nullã tamen, tameris minimã obscenitatem, tentari se passus est. Hinc etiam non permisit, ut ne à longè quidem sui eum inimici hujus criminis accusarent, utut aliàs livore correpti. Imò etiam ex Discipulis suis neminem passus est de hoc scelere accusari. Ex hac ipsa etiam causa, cum pluries toto trium annorum tempore ad concionem diceret, ne una quidem vice impuritatis mentionem inferre voluit, quasi dedignaretur hoc vitium cominus impugnare, ne scilicet hoc monstrum propius contueri deberet. Quo nobis manifestè innoscere voluit, quantum ab hoc genere iniquitatis abhorreret, si non omnium gravissimae, saltem abjectissimae, & omnium maximè homini erubescendae, arque prae omnibus alijs sceleribus exprobrabili, propterea, quòd homo pensi non habens, esse similis Deo, cujus imagine insignitus est, maluerit in Brutum degenerare. *Homo, cum in honore esset, non intellexit: comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis: Ps. 48 non dicit, natus, sed factus; hoc enim*

T c

enim

enim summum hominis opprobrium est, quod, cum Brutum origine sua non sit, dignitatis suæ oblitus, velit esse libidine; id, quod Sanctus Hieronymus indicavit: *Nil vilium, quam vinci à carne.*

XIV. Sed quid miramur id, quod Christus Servator hac in re præstitit, cum vel Cacodæmon, utur aliàs ad culmen effrenatæ perversitatis pergerit, hoc vitium erubuerit; in quo libido carnalis locum non habet, nisi modo quodam ascititio. Unde sciendam vobis est, quâ ratione Cacodæmones illi, qui antequam Cælo exciderent, nobilioris erant naturæ, nunc, cum Diaboli sunt, excellentiæ suæ naturalis non obliti, etiam in hominibus carnis vitium abominentur; & ideo, quæ mens est S. Thomæ, Christus in deserto peccato carnis tentatus non fuit, quod Sathanas, qui eum tentavit, erat omnium primus ac præcipuus, nimirum Lucifer, quem sua superbia ad tantam vilitatem non demisit; haud aliter ferè ac Princeps Latronum, qui in suo etiam latrocinandi munere, in aliorum latronum turba nescio quam observat auctoritatem, nec ad quamvis, sed nobile tantum capessendam prædam cum ijs prodit. Verum itaque est, quod, cum multi Infernales Spiritus in immunditia hominibus persuadenda occupentur, non nisi ignobiliores, omnium vilissimi & quasi stabularij, ad hoc officij destinentur. Imò quod mirabilius est, etiam hi ipsi omnium infimi spiritus nequeunt propudiosis istis se impeade-

l. 5. de
Erud.
Princ.
e, 51.

re suggestionibus, quin aliquem horrorem naturalem comraonstrant, excitatum in ipsis à naturâ pessimâ quidem ac perversâ, sed valde nobili. Unde femina quædam, cum in occulto cor & corpus suum immundissimo vellet scelere commaculare, ambigua in luce Cacodæmonem in subcubili vidit, qui eam impuritatem stomachatus multa cum exprobratione exclamavit *Vah! Pfui!* & seminimem timore ac tremore, ut ipsamet Thomæ Contipratano retulit, reliquit. Hinc facile cognoscetis, quantum obscena hæc Libido abyssu puritatis nitidissimæ ac mundissimæ, DEO inquam nostro, displiceat, cum illa intolerabilis ipsis etiam Dæmonibus videatur; qui proinde eam amant, & horrent, cum nullam impuritatis speciem refugiant, quâ animas venentur; sed proflus ea ratione, quâ Venatores, qui stercore Pantheras alliciunt ac capiunt. Referunt de Panthera, rem quidem auditu fordidam, non nego, sed hoc ipso ad argumentum nostrum magis appositam; & est, quod truculenta hæc bellua tanta cupiditate hominis excrementa expetat, ut, cum hæc loco alto suspensa sunt, quo odoratu quidem, non autem pedibus pertingere valeat, ira se jactet, ita se in altum vibret, saltibus verè lethiferis, ut ex nimia spirituum vitalium profusione denique concidat & moriatur. *Enecat Plin. se defarigati projectu corporis. Ita multum, quod foetidissimum, dulcissimum est.* Jam quemadmodum Venatores, qui feræ hujus appetitum nôrunt, à spurcitijs

5.
1.
6.
2.

l. 2. d.
p. 39.

T
V
in
3
c
d

8. 6. 11

eijs quidem, quas illiciti gratiâ per
reia disponunt, tanquam scedis ab-
horrent, simul tamen eas amat,
tanquam venationi suâ peraccommo-
das; ita Cacodæmones, qui in Libi-
dinosis insanam sensualium volupta-
tum cupiditatem observant, eodem
tempore eas tanquam longè infra ra-
tionis naturæ dignitatem positas
detestantur, & simul amant, tan-
quam idoneas, quibus animas sibi
inimicissimas deprædentur. Simpli-
citer autem loquendo horrent &
aversantur sine dubio plûs, quàm a-
ment (id quod ex adducto Venato-
rum exemplo clarum est) quia illas
horrent secundùm id, quod sunt in
se, nempe naturam: amant autem tan-
tùm secundùm id, quod ab ipsis
per accidens nascitur.

XV. Sed ut illuc revertamur, unde
digressi sumus, nempe ad in vestigan-
dam causam, ob quam Deus Luxurio-
sos tanto odio habet, insuper consider-
andum est, quòd hoc odium ex pecca-
torum numero sine numero concipia-
tur, quæ à Luxuriosis identidem com-
mittuntur. Dæmon, qui ad Luxuriam
pellit, in Scripturis Asmodæus voca-
tur, quæ vox juxta linguæ Hebraicæ
proprietas, *Abundantiam peccato-
rum* significat; siquidem Luxuriæ vi-
tium seminarium est mille noxarum
ferax. Fur non furatur quotidie. Latro
totâ suâ vitâ quandoque ad senarium
homicidiorum non perringit. Lusor in
Blasphemias prorumpit; sed non, nisi
ùm fortunam in ludo adversam ha-
beret. Opifex ad ebrietatem potat; sed
diebus tantùm populo solennioribus,

qui verò Impudicitia se dedidit, tot
quotidie sceleribus se inquinat, ut
tota ejus vita torrenti foetentissima-
rum aquarum comparari possit, in
quo semper unda undam trudit. Co-
gitationes: aspectus, nictus, annu-
tus, verba: vix aliud miseri dies to-
tos agunt. Horum comparatione
parvus est operum numerus; licet is
ipse tantus sit, ut cum ad Confessio-
nem venit, iniri ab ipsis non possit.
Quid adhuc? Ipse somnus ab hac pe-
ste immunis non est, quæ tamen vitæ
pars omnium deberet esse innocentis-
sima: nam cum dormiunt, iniquis-
sima prodeunt phantasmatâ, & in i-
maginationis se scena sistunt Animæ,
quæ cum vivacissimis à Dæmone co-
loribus depinguntur, ultimam quasi
manum accipiunt, cum ab experre-
ctis consensu approbantur. Ita dici
poteest, quòd in alijs vitijs Cacodæ-
mon hamo piscetur, cum prædam
non nisi exiguam diebus etiam oppor-
tunissimis apprehendat; at in lacu
obscenitatis piscatur retibus, iisque
tam amplis, ut paucissimi omnino
sint, qui felici fugâ ea devitent: *Totum Hab. 1.
traxit in sagena sua & congregavit in 15.
rete suo*, ait Propheta, usque aded,
ut parùm absit, quin malignus hic
Spiritus hisce suis retibus totius hu-
mani generis victor evadat, ac Domi-
nus: nisi opinionem Sancti Isidori o-
mnino reiicere velimus, dicentis:
Magis per carnis Luxuriam humanam 2. *De
genus subditur Diablo, quàm per ali-* Sum.
quod aliud. Bono 6.

XVI. Accedit, quòd Deus in Lu-
xuria vestra non solum vestrum pec-
catum

carum respiciat, sed omnia etiam aliorum, quibus id quasi gravidum est. Unde ex tali capite sine numero & mensura rationes excrefcunt, quæ Deum à vobis in abominabili hoc statu positis averrant. Explico me. Induxistis actu quodam obsceno innocentem quampiam animulam, & cum ad Confessionem peccatorum vestrorum acceditis, scelus illud, ut peccatum unum unicum Sacerdori explicatis, cum tamen Deus modum numerandi longè alium teneat, Videt ille, quod Anima illa illibata ac innocens, impurissimam vestram linguam, & impudicissimis manibus pudicitiae suae jacturam fecerit; decies de die impuram illam voluptatem animo repræsentet, quam antè nunquam degustarat, eamque in corde suo approbet, amet, & acceptet, novamque occasionem inquirat, quâ labra possit poculo tam noxiò admoveere, cuius dulcedinem appetit, venenum non advertit. Et sic in immensum noxas auget misera, quæ ad anni finem denique plura millia excedunt. Matrimonio constrictam à thoro maritali ad libidines tuas traducis. Hoc, tui quidem iudicio, Adulterij peccatum est non nisi unicum; at non ita iudicio Dei. Videt Deus, quod Marrona illa antè verecunda & modesta, dies integros intra domum suam exegerit, intenta familiae suae regundæ, at ubi per te seducta est, positam omnium verecundiam toto die vitorum confabulationibus assistit, filiabus etiam adultis liberas habenas laxat, partim quòd non possit illam ab ijs mode-

stiam requirere, quam ipsa perdidit; partim quia alienam salutem non curat, quæ etiam suam negligit: unde consequi necessum est, ut filiae pessum eant, & integræ familiae, ubi filiae malè moratæ viris olim traditæ fuerint, subvertantur. Videt, inquam, Deus, longam illam calamitatum appendicem à vobis nec prævisam, nec pœnitentiâ expiatam, quam fonestissimus Adulterij vestri Comera post se trahit: & tamen, cum Confessario vos accusatis, non nisi fortuitam quandam in Cælo Rationis vestræ ordinis turbationem exponitis. Ita pariter cum Virgini pudicitiam suam quis eripit, prædo iniquissimus, non nisi unum sacrilego hoc furto peccatum admisisse sibi viderur; at non ita de vobis Judex vester sententiam feret, qui considerat, quòd Puella illa, ut infamiae notam, infelici partu incurrendam, à se amoliat, mille vias modòsque inquirat, quibus prolem, quam sine gestat, antè occidat, quam in lucem enitatur; & post multa sumpta experimenta eò denique deveniat, ut foetum non temporali tantum sed & aeternâ viâ priver, abortum procurando. Quòd si autem attentatum homicidium non succedat, quanta in domo jurgia! quanta inter familias dissidia? quanta in populo murmura? qui strepitus? quòd scandalum? Non rarò evenit, quòd hujusmodi Juvencula, ubi verecundiam posuit, toti quandoque patriæ ruinam accersat, & universali cuiuspiam Libidinis incendio præbeat alimentum. *Ne prostituas filiam tuam, ne*

*contaminetur terra, & impleatur pi-
culo*: ait Dominus; quibus verbis ve-
ritatem illam declarat, quod unius ma-
læ fæminæ emortuum corpus ad in-
tegrum aliquem populum, antehac
sanum, inficiendum sufficiat. Et sic
omnia ista peccata tam generalia, tam
gravia, tam numerosa in illo peccato
Deus videt, quod vobis unicum, id-
que modicum videtur, quoddam ex
aliqua fragilitate humana, atque in-
firmitate fiat. Tantò plura Dei oculis,
quàm vestris, se obijciunt.

XVII. Homo rudis & inexpertus,
qui fascias pestiferi cujusdam ulceris
contueretur, aliud non averfatur, quàm
pus illud, quod inde promanat; *sapiens autem Medicus multò magis
latentem illam mortem horret, quam
in fascijs ad plurimorum exitium re-
conditam animadvertit: namque fa-
gaci oculo perbene in illis centoni-
bus malè cognitis plurium provin-
ciarum stragem prævidet, si non con-
festim igne absumantur. Eandem
in peccatis obscœnis Deus metho-
dum observat. Et si hanc observat,
an mirabimini postmodum, si ea cum
demonstratione horrore insoliti abo-
minetur?*

XVIII. O! Quàm & vos judicia ve-
stra imurabitis, cum post paululum ad
Divinum tribunal fueritis evocati, ubi
res innumeræ, quæ modò tenebris
ignorantiæ involutæ latuerant, dere-
gentur? Ibi singillatim oculis vestris
proponentur gangrenæ vermibus in-
numeris scatentes, quas nunc tor-
quæstis coloribus, & pretiosi etiam
metallis speciei mendaciter indulta ve-

latis. Jam nunc tempore hoc medio
perpendite, quòd, cum Deus Lasci-
vorum hominum fæditatem immen-
so odio detestetur, omnino facilè fie-
ri possit, ut eos Regno suo excludat,
quemadmodum ore S. Pauli clarissi-
mis minis intonat: *Hoc enim scito-
te, ait, intelligentes, quòd omnis forni-
cator aut immundus, non habet heredi-
tatem in Regno Christi & Dei.* Id quod
re ipsa Deus efficiet, miserisque effi-
cacia illa Gratia auxilia negabit, qui-
bus maximè, ut in Gratia decederent,
opus haberent. Quin & Dæmoni-
bus facultatem concedet magis ab-
solutam & amplam, in extremo il-
lo articulo eos tenrandi; Sanctis
contrà, ne pro ijs preces fundant,
interdicet: *Tu ergo noli orare pro pe-
pulo hoc, quia non exaudiam in tempo-
re clamores eorum ad me, & in tempo-
re afflictionis eorum.*

Scitote igitur probè, & scitote in-
telligentes, ne decipiàmini credendo,
dignum illum esse, qui inter Ange-
los sedeat in Cælo, qui dignus non
est, ut inter bruta animalia stet in sta-
bulo, ob incognitam nonnunquam
etiam brutis animantibus fædita-
tem. Sed & Juvenes isti, istæ Puel-
læ, inexperti ac rudes non se sinant
abduci, & velut in orbem circum-
agi in re momenti longè maximi, in
qua tam facilè omnibus est animæ
jæsuram facere. *Scitote intelligentes.*
Si quis vos ex Diabolis istis humana
carne vestitis adoritur, dicitque: Lu-
xuria parvum malum est, facilè con-
fessione expiatur, Lascivis Deus com-
patitur: hoc eis responsum date,
T t 3 quod

quod Sanctus Franciscus Salesius impudicæ cuidam feminae, ipsum juvenem tentanti: dedit; quod illud? Spuro in faciem projecto tergum obvertit. Quod si facere non audetis, saltem animo vestro certum tenete, hosce ad interitum vestrum mentiri.

Ps. 80.
16.

Inimici Domini mentiti sunt ei. Mentiantur, quando promittunt, necessitatibus se vestris subventuros, quando Matrimonij spem vobis faciunt, quando sincerum erga vos amorem profitentur, omnia in arcano haberi volunt, non nisi summam vobis fidem pollicentur: mentiuntur, inquam, semper; ita enim vobiscum agent, ut cum maturis uvis; hæc tamdiu respiciuntur, dum vino rurgent; ubi expressæ fuerint, in vias publicas calcandæ projiciuntur. *Inimici Domini mentiti sunt ei.* Si Dei inimici sunt, pro certo habetote, vestros amicos esse non posse: & si illi fidem in Baptismo datam, multoties in Confessionis Sacramento renovaram, fallere non verentur, quâ ratione vobis persuadetis, fore, ut eandem vobis frangere reformident? & non potius terga vobis obvertant, moxque ad aliam æ-

quæ stultam ac credulam corrivalem vestram digrediantur? Perniciosius adhuc mendacium illud erit, quo culpam extenuabunt, facile remedium insinuant, periculum, quod gravissimum est, ceu leve explodent, in quo tamen æternam salutem perdere, ac Impudicitia, Divinae Voluntati oppidando contraria, præda fieri, antequam periculum advertatis, facili negotio potestis. *Inimici Domini mentiti sunt ei, & ideo scitote intelligentes, non cognoscendi tantum habitu sed actu, quod omnis fornicator aut immundus non habet hereditatem in Regno Dei.* Paucis: Cælum non patet Carnalibus.

XX. Restat nunc alterum Sermone caput, ex quo longè adhuc magis fugienda est, ac timenda Luxuria, quod nimirum hominis voluntatem, ut salvus esse velit, reddat infirmam ac inefficacem. Quia tamen constitutum mihi est patientiâ vestrâ non abuti, in alium diem argumentum hoc differam, quo attentionem vestram denuo mihi polliceor tantò magis fructui, quem intendo, respondentem, quod majores ex interposita quiete vires sumpserit.

